

Un Neno, noso veciño.

Se naceras en Begonte,
se na terra chá naceras ,
habías ter bo abeiro,
casa cuberta e quentiña
a carón dunha lareira

Sempre habería un carpinteiro
que de pino ou castiñeiro
armara axiña un barrelo
para arrolarte a modiño
velando o sono do Neno.

Sabas de liño tecidas
por mans dunha tecedeira,
unha manta de buril,
sobrecama floreada,
de plumas a cabeceira.

Soña o Neno cos anxiños
da súa Patria celestial;
soña na patria adquirida
cos paxaros cantareiros
coas cantigas dos veciños.

Namáis saber que naceras
viría a xente a correr
con tal acontecemento;
¡cantas cousas traerían
pra agasallarte, meu Neno!.

Unha muller de Santalla
con un cabrito leitón;
unha nena de Virís
cunha pela de manteiga
e un queixo desde Gaibor.

De Illán unha ducia de ovos,
de Trobo un tarro de mel,
de Bóveda un par de pitos.
de Saavedra uns patuquiños
e un coello os de Felmil.

E así de cada lugar
chegarían agasallos
do que teñen por mellor.
Meu Neniño ti ben sabes
a dozura dos paisanos

E cando medraras un pouco
habías xogar cos nenos
e coas nenas do lugar
ás quedas e ás escondidas,
á billarda e a pillar.

Irías bañarte ao río
e á horta coller peras,
aprender o silabario,
a bulir polos carreiros
e arrolarte polos prados.

Da xenio ver este ambiente;
portas de poxigo abertas,
cada quen no seu oficio,
sen esquecer que hai un Neno
que agora é seu veciño.

Canta o galo ao amencer,
ponse a aldea en movemento,
lume prendido na forxa,
o muíño bota andar
coa cantilena de sempre.

Xa podes ver, meu Neniño
que este Belén de aparencia
ben dí o que nós fariamos,
se naceras en Begonte,
se na Terra Chá naceras.